

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 42/05
22.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду у већу састављеном од судија: Зорана Перовића, председника већа, Љубомира Вучковића, Слободана Рашића, Невенке Важић и Горана Чавлина, чланова већа, са саветником суда Зораном Поповићем, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона и др, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и браниоца оптуженог, изјављеним против пресуде Окружног суда у Крушевцу К 56/04 од 27.9.2004. године, на седници већа одржаној дана 22.3.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалбе Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и браниоца оптуженог АА се одбијају као неосноване и пресуда Окружног суда у Крушевцу К 56/04 од 27.9.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Наведеном пресудом оглашен је кривим и осуђен оптужени АА, због кривичних дела из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ и члана 33. став 1. ЗОМ-а применом члана 42. и 43. ОКЗ на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну је оптуженом урачунато време проведено у притвору од 8.5. до 27.9.2004. године. Од оптуженог је одузет револвер "аа" број ____. Истом пресудом оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 9.500,00 динара и 3.000,00 динара паушала.

Против ове пресуде Окружни јавни тужилац у Крушевцу и бранилац оптуженог адвокат АБ из Крушевца су благовремено изјавили жалбе.

Окружни јавни тужилац првостепену пресуду побија због одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, тако да се оптуженом изрекне строжа казна.

Бранилац оптуженог првостепену пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине или преиначи.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог је предложио да се жалба Окружног јавног тужиоца одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац Србије је у поднеску под бројем Ктж. 162/05 од 28.1.2005. године предложио да се жалба Окружног јавног тужиоца уважи, а жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, па је након разматрања списка предмета, побијане пресуде, навода и

предлога у жалбама Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, одговора на жалбу и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао да су жалбе неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 380. став 1. ЗКП Врховни суд није нашао да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка нити повреда кривичног закона на које пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка. Стим у вези у жалби у се наводи да је првостепени суд погрешно поступио, јер није правилно утврдио чињенице везане за сам догађај, нити психичко стање оптуженог у време извршења кривичног дела. Према томе следи да се тим наводима у жалби у суштини побија чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди.

Жалбом браниоца оптуженог се неосновано побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио на основу исказа сведока ББ одлучне чињенице за доношење правилне и законите одлуке. У том смислу на основу исказа тог сведока, који је првостепени суд оценио као потпун и доследан, а ценећи и остале изведене доказе и одбрану оптуженог, правилно је утврђено да је оптужени са сином ВВ, покушао да се физички обрачуна са оштећеним, да су кренули ка оштећеном, да их је на вратима спречио оштећени и у два наврата одгурнуо оптуженог, који је пао на земљу. Према томе произилази да је оптужени започео сукоб са оштећеним, те да је након тога ушао у своју кућу, узео револвер, вратио се у двориште и са растојања већег од 1/5 м до 5м усмерио уста цеви револвера у правцу оштећеног и испалио један метак који је оштећеног погодио у десну страну врата, наневши му лаку телесну повреду, да би одмах након тога Зоран Урошевић од оптуженог одузео револвер. Стога су по оцени Врховног суда неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог да је првостепени суд погрешно утврдио одлучене чињенице, које се односе на сам догађај, а који се оптуженом ставља на терет.

По оцени Врховног суда првостепени суд је правилно утврдио у каквом се психичком стању налази оптужени у време извршења кривичног дела. Из налаза и мишљења вештака др. ГГ неуропсихијатра произилази да се стање оптуженог у време извршења кривичног дела може окарактерисати као напетост, која није ометала управљањем поступцима и схватања дела, па је стога првостепени суд правилно утврдио да је оптужени могао да управља својим поступцима и да схвати значај дела, те да је тиме био урачунљив. Стога се по оцени Врховног суда у жалби браниоца оптуженог неосновано наводи да је оптужени у време извршења кривичног дела био у стању афекта.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона у односу на кривично дело из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ. Врховни суд налази да је првостепени суд након правилне и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно утврдио све одлучне чињенице за доношење правила и законите одлуке. На такво чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се радњама оптуженог стичу сва битна објективна и субјективна обележја наведеног кривичног дела. Како из списка и првостепене пресуде не произилази да се оптужени налази у стању афекта, то је неоснован навод у жалби да се у радњама оптуженог стичу обележја кривичног дела из члана 48. став 1. КЗ РС у покушају. Надаље, неосновани су и наводи у жалби да се у радњама оптуженог стичу обележја кривичног дела из члана 53. став 1. КЗ РС, имајући у виду чињенице утврђене у првостепеној пресуди и разлоге првостепеног суда у погледу примене кривичног закона.

Жалбама Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог се неосновано побија побија првостепена пресуда и због одлуке о казни. Врховни суд налази да је првостепени суд након правилно и у довољној мери цењених свих околности у смислу члана 41, 42. и 43. ОКЗ оптуженом утврдио појединачне казне и изрекао јединствену казну која одговара степену друштвене опасности извршених кривичних дела и оптуженог као извршиоца. Стога су неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог да првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности. Надаље, неосновано се и у жалби Окружног јавног тужиоца наводи да је првостепени суд преценио значај олакшавајућих околности, имајући у виду бројне олакшавајуће околности, затим особито олакшавајуће околности, те да је кривично дело из члана 47. став 1. КЗ РС остало у покушају. Стога Врховни суд налази да је првостепени суд правилном применом члана 42. и 43. ОКЗ оптуженом утврдио појединачне казне испод законског минимума прописаног за наведена кривична дела. Иако је оптужени осуђиван 1987. године због кривичног дела из члана 173. став 1. КЗ РС, та околност по оцени Врховног суда не оправдава изрицање строже казне оптуженом. Према томе следи да ће се и по оцени Врховног суда изреченом казном постићи сврха кажњавања прописана у члану 33. ОКЗ.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Зоран Поповић, с.р. Зоран Перовић, с.р.

За тачност отправка

зж